

**AKADEMİK
ARAŞTIRMALAR
DERGİSİ**

Mayıs – Temmuz 2004
Yıl : 6 Sayı : 21

**JOURNAL OF
ACADEMIC
STUDIES**

May – July 2004
Volume : 6 Number : 21

Maestro

Türk Atasözleri Üzerine Sentaktik Bir İnceleme

Mustafa ALTUN*

GİRİŞ

Atasözleri, uzun deneme ve gözlemlere dayanılarak söylenmiş ve halka mal olmuş kalıplaşmış ifadelerdir¹. Çoğunlukla bir cümle biçiminde oluşarak bir yargı anlatan, kimi zaman ölçü ve uyakla, söyleyiş açısından daha etkili olmaya yönelik atasözleri², fıkraya benzer olmakla birlikte konuşma sırasında yeri gelmeden söylenmez. Atasözlerinin “düz konuşmadaki bazı söz kalıplarından farkları, onların birtakım ayırıcı nitelikte biçim ve içerik özelliklerindedir: kısalık, kesinlik, anlatımdaki aydınlık ve kuruluk gibi...”³

Atasözleri halk edebiyatının öteki türlerinde (örneğin şiir, masal, tekerleme ve bilmecede) rastladığımız renklilik, çok anlamlılık, kaypaklık, kelime cambazlıkları vb. anlatım ve üslup oyunlarından kaçınır.⁴

Yukarıda verilen tanımlara rağmen atasözlerinin sınıflandırılması sırasında kimi kaynaklarda farklı yapıda atasözlerinin tasnif edildiği görülür. Kesin yargı bildirmeyen deyim ya da kalıplaşmış söz grubu niteliğindeki kelime gruplarının (zülf-i yâr, akıntıya kürek çekmek vb.), din kaynaklı âyet ve hadislerin (Yarın ölecekmiş gibi ibadet et, hiç ölmeyecekmiş gibi çalış; Veren el alan elden üstündür. [Hadis.], kime ait olduğu bilinen özdeyişlerin (Malı az olan değil, istekleri çok olan insan fakirdir [Seneca]). Atasözleri başlığı altında tasnife alındığına rastlanılmaktadır. Bu konuda Ömer Asım Aksoy kendisinden öncekilerin tasnif hatalarını sıralamak suretiyle eleştirilerini ortaya koymuştur⁵. Ancak o da bu eleştirileri yaparken benzer bir hataya düşmüş gibidir⁶.

Atasözlerinin Türk dili tarihi içindeki seyrine bakılırsa, şu adlarla karşılandığını görürüz: Göktürk ve Uygur dilinde “sav”, Hakaniye dilinde Arapçanın tesiri ile “mesel”, Oğuz sahasında “mesel, durûb-ı emsâl, darb-ı mesel, atalar sözü, ata sözü”, Yakutçada “xohono” Tobollarda “takmak”, Altayca Tuvacada “ülgerocak”, Sagaylarda “takpak”, Kaşlarda, Kızıllarda, Koybollarda “söpsek”, Çuvaşlarda “comak, oranlama, samah”, Kazancada “eski söz”, Kırımca “kartlar sözü, hikmet” Doğu Türkistan’dan Kırım’a uzanan sahada “makal”, Doğu Türkistan’da “tabma, ulular sözü”, Kerkük ağzında “darb-ı kelâm, emshal, cümle-i hikemiyye, deme, deyişet, eskiler sözü”, Anadolu ağızlarında “deyişet, ozanlama”⁷.

1. Atasözlerinde Sentaktik Yapı

Sentaktik incelemelerin ana konusu cümledir. Cümle genellikle en az bir yüklenden oluşan ve yargı bildiren kelimeler dizisi olarak tanımlanır. Ancak kelimeler çoğunlukla daha küçük yapılar halinde bir araya gelerek üst yapıyı oluştururlar. Bu küçük yapılara kelime grupları adı verilir. Atasözleri, kimi tas-

niflerde yargı bildirmeyen ve yüklemi olmayan örneklere rastlansa da⁸, çoğunlukla cümlelerden oluşur.

Buna rağmen Türk atasözleri ile ilgili yaptığımız bibliyografik ön çalışmada sentaktik açıdan az sayıda çalışmanın yapıldığı tespit edilmiştir⁹. Bu çalışmaların ya yüzeysel bir inceleme olduğu ya da sentaktik alanın sadece belirli bir alanı üzerine kurulduğu söylenebilir. Bu durum atasözleri üzerine çalışanların çoğunluğunun halkbilimci ya da edebiyat incelemecisi olmasına bağlanabilir. Bu sebeple kitap ya da makalelerin büyük bir kısmını halk ağzından ya da metinlerden derlemeler oluşturmaktadır.

Atasözlerini cümle yapıları yönünden inceleyenler, derin bir tasnife ve çözümlenmeye gitmeksizin belirgin özellikleri vermekle yetinmişlerdir. Taradığımız incelemeler içinde yüzeysel ancak derli toplu bir tasnif olması bakımından Aydın Oy'un tasnifini alıntılamaı uygun gördük¹⁰:

Aydın Oy cümle yapıları yönünden atasözlerini yedi ana grupta toplamıştır¹¹:

1. Ayır ayrı basit cümleli iki atasözü arka arkaya sıralanmış, iki cümleli tek bir atasözü olmuştur: *Bekar gözü ile kız alma, gece gözü ile bez alma.*

2. Tek bir fiille bittiği, bir basit cümle imiş gibi görüldüğü halde gizli sıra cümle diye adlandırabileceğimiz karakterde olan atasözlerimiz vardır: *Abdal tekkede, hacı Mekke'de bulunur.*

3. Birinci cümlelerin fiilleri korunarak ikinci cümlelerin fiilleri atılmış, bir çeşit devrik sıra cümleler meydana gelmiştir: *Açın âmânı olmaz, tokun imanı.*

4. Bir yanı olumlu, bir yanı olumsuz iki yarı basit cümle, yanyana gelerek sıra cümleli bir atasözünü meydana getirmiştir: *Acıyan uyumuş, acıkan uyumamış.*

5. Bir yanı asıl yargıyı yüklenen, diğer yanı onu pekiştiren veya açıklayan yahut birinin devamı olan cümlelerden oluşan sıralı cümleli atasözlerimiz vardır: *Aç ile arkadaş olma, yemem der de sömürür.*

6. Tam bir sıralama yolu ile ayrı ayrı basit cümlelerden oluşan sıra cümleli atasözleri: *Aç koyma hırsız edersin, çok söyleme arsız edersin.*

7. Sayıca az olmakla birlikte bir takım atasözlerimiz de soru cümleleriyle kurulmuştur: *Buğday ekmeğin yoksa buğday dilin de mi yok?*

Aydın Oy'un tasnifi kendi içinde tutarlı olmakla birlikte dilbilgisi bağlamında yeterli görülmemektedir. Biz, yapı bakımından cümle tasnifini bu bağlamında ele almaya ve atasözlerini sınıflandırmaya çalıştık. Atasözü örneklerini Metin Yurtbaşı'nın "Sınıflandırılmış Türk Atasözleri" kitabından aldık¹².

Yapılarına göre cümle tasnifinde 1997-1998 öğretim yılında Prof. Dr. Muhammet Yelten tarafından verilen Türkiye Türkçesinde Cümle Türleri adlı doktora dersinde değişik dilbilgisi kitaplarını, cümle yapılarını ele alışları bakımından karşılaştırmak suretiyle ortaya çıkardığımız tasnifi esas kabul ettik¹³. Tasnifimizde bu karşılaştırmaları da göz önüne alarak taradığımız dilbilgisi kitaplarındaki farklılıkları vermeye çalıştık.

1.1. Basit Cümle

Basit cümle, tek yargılı ve tek yüklemlili cümle olarak tanımlanır. Taradığı-muz hemen bütün dilbilgisi kitapları farklı terimler kullanmakla birlikte benzer bir tanımda buluşmaktadırlar: Muharrem Ergin¹⁴, Tahsin Banguoğlu¹⁵ ve Kaya Bilgegil'de¹⁶ "basit cümle", Hikmet Dizdaroğlu¹⁷, Vecihe Hatipoğlu¹⁸ ve Fuat Bozkurt'ta¹⁹ "yalın tümce", Tahir Nejat Gencan'da²⁰ "yalınç tümce" terimleri kullanılmaktadır.

Yukarıdaki tanıma uygun atasözleri örneklerinde genellikle kısa ve özlü ifadelerle rastlanır. Yasaklayıcı, ikaz edici örnekler genellikle bu yapıda ifade edilir.

İş insanın aynasıdır.

Hırlamanın ölüme faydası yok.

Yokluk taştan katıdır.

Dostun düşmanlarından çok olsun.

İki emini bir yemin aralar.

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.

Yanşağın belini sağır büker.

Tencere kapağıyla kaynar.

El oğlu adamı gözüyle yer.

Her ağaca dayanılmaz.

Mürri sözüne kanma.

Mezar taşı ile övünülmez.

Üzüm çöpsüz olmaz.

Nezakat para ile satılmaz.

El uzatılan yere dil uzatılmaz.

Yol sormakla bulunur.

1.2. Birleşik Cümle

Birleşik cümle birden fazla yüklemi ve yargıyı kapsayan cümle yapısına verilen addır. Dilçiler arasında bu konuda ihtilaf vardır. Mesela Muharrem Ergin, şartlı birleşik cümle ile ki'li birleşik cümle, buna ilave olarak da iç içe birleşik cümleden bahsederek aşağıda sıralayacağımız "girişik birleşik cümle" tasnifini kabul etmemektedir²¹. Hikmet Dizdaroğlu ise "bileşik tümce" adı altında girişik tümce, kaynaşık tümce, koşul tümcesi ilgi tümcesi ve katmerli bileşik tümce olmak üzere olarak beş cümle yapısından bahseder²². Vecihe Hatipoğlu birleşik tümceyi "bağlaçlı, dilekli, koşullu, ilgeçli, olumsuzluk koşaçlı, sorulu, ikilemeli ve kalıplaşmış yan tümceler" olarak ayırır²³. Tahir Nejat Gencan, bileşik tümce olarak yalnızca fiilimsilerle yapılan girişik tümceyi ve koşul tümcesini ele almakta, ki'li cümleyi de "ki ile bağlı önermeler" başlığıyla incelemektedir²⁴. Fuat Bozkurt, birleşik tümceyi 10 ana başlıkta toplar: sıralı, bağlı, ki bağlaçlı, ilgeçli, soru ekli, değil koşaçlı, içiçe, koşullu bileşik tümceler ve ek-sik tümce ile arasöz²⁵.

1.2.1. Girişik Birleşik Cümle

Girişik birleşik cümle terimi fiilimsi ya da eylemsi diye adlandırılan isimfiil, sıfatfiil ve zarffiil gruplarını içine alan bir cümle yapısıdır. Ancak bu konuda değişik görüşler söz konusudur. Bu yapılarda temel cümlenin dışında bir yüklem varlığı kimilerince kabul edilmezken²⁶, kimi dilcilerce bu yapı birleşik bir yapı olarak kabul edilmektedir²⁷. Buna göre birinci görüş bu yapıyı “basit cümle” içine almakta, ikinci görüş ise “birleşik cümle” olarak sınıflandırmaktadır. Tahsin Banguoğlu “karışık birleşik cümle²⁸”, Vecihe Hatipoğlu “girişik tümce²⁹”, Kaya Bilgegil ise “girişik bileşik cümle³⁰” adı altında yan cümlesi fiilimsi olan cümleleri ayırarak ikinci görüşü tercih etmişlerdir. Neşe Atabay, Sevgi Özel ve Ayfer Çam’ın ortak kitaplarında ise, “ortaç ve eylemliklerin” dışında sadece “ulaç”lardan kurulu cümlelerin “girişik tümce” olabileceği ifade edilmiştir³¹.

1.2.1.1. Girişik Birleşik Cümle-İsimfiil

İsimfiil gruplarından oluşan bu birleşik yapıda morfolojik açıdan bir tasnif yapılmaktadır. -mak, -ma ve -iş isimfiil ekleri almış fiiller ve buna bağlı kelimelerin oluşturduğu bu grup temel cümleye bağlanmak suretiyle birleşik cümle yapısını oluşturur.

*Dünyaya aldanmak delilik demektir.
Bir defa görmek bin defa okumaktan yeğdir.
Kötüye iyilik etmek, iyiye kötülük etmek gibidir.
Domuzdan bir kul çekmek kârdır.
Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir.
Deve Kâbe’ye gitmekle hacı olmaz.*

1.2.1.2. Girişik Birleşik Cümle-Sıfatfiil

Sıfatfiil gruplarından oluşan bu yapıyla ilgili de iki farklı görüş söz konusudur. Birinci görüşe göre bunun örtük biçimde bir sıfat tamlaması olduğu ifade edilirken, ikinci görüş her ne kadar ismin düştüğü kabul edilse bile, ismin yer almadığı bir kelime grubunun yükleme doğrudan bağlanması dolayısıyla birleşik bir yapı oluşturabileceği kanısını taşır.

*“Her şeyi bilirim.” diyen hiç bir şeyi bilemez.
Arı kahrın çekmeyen balın kahrın ne bilsin.
Her bilinen söylenmez.
Sana taş atana sen aşla dokun.
Misafiri horoz olanın arpa kalmaz ambarında.
Devlete yaranmış yoktur.
Helal süt emmiş başkadır.*

1.2.1.3. Girişik Birleşik Cümle-Zarffiil

Bu birleşik yapı ilk ikisine göre daha belirgin bir birleşik yapı görünümündedir. Çünkü zarffiil grupları temel cümleden ayırd edilebilecek bir durum ser-

gilerler. Bu yapıları iki ayrı cümlemiş gibi düşünmek de mümkündür ve gerçekten farklı cümle seçeneklerine imkân verirler. Atasözlerinde bu yapıya ait örneklerin çokluğu dikkat çekmektedir.

Eşeğin kuvveti var diye iki kişi birden yüklenmemeli.

Göçerim diye eksiğin dağıtma.

Her gördüğünü dost sanıp gizli sırrını söyleme.

Hep kendin söyleyip meclise fütur etme.

Ağaç meyvesi olunca başını aşağıya salar.

Fakirlik pencereden girince aşk bacadan kaçar.

Başak büyüdükçe boynunu eğer.

Hareket olmadıkça bereket olmaz.

Balığa giden dönmeden tava ateşe konmaz.

Çocuk çocuğa bakarak ağlar.

Bezi daha kozada iken kızına koca arar.

Kol kesilirken parmak açmaz.

Ağaran varken kararana kim bakar?

1.2.2. Şart Cümlesi

Şart cümlesi, birden fazla yüklemi zaman ve şahıs belirterek aynı yapıda birleştirmesi bakımından girişik cümleden ayrılır. Ancak bu yapıyı oluşturan ilk cümlelerin ya da yan cümlelerin –sa morfemi alması gereklidir. Tahsin Banguoğlu Şart cümlesini “olağan ve olmayası şart cümlesi” diye ikiye ayırır³². Onun tasnifi belirli bir şartın açık olduğu cümlelerde doğruluk taşır. Aşağıdaki örneklerle işlevsel ve anlambilimsel açıdan bakıldığında ise –sa morfeminin hemen her örnekte bir şartı ifade etmediği görülebilir.

i. Şart İfade Eden Cümleler

Din yıkılmazsa, düşman yıkılmaz.

Kurt bunalırsa ağıla varır, kul bunalırsa kula varır.

Çok sevilirse çok “ah” edilir.

Büyük büyüklüğünü bilmezse küçük küçüklüğünü bilmez.

Aşkın var ise dağlara düş.

Kaderinde varsa, kaşığına o çıkar.

Allah bir adamdan alırsa, yel götürür; sel götürür, el götürür.

Varsa hünerin, vardır baş üstünde yerin.

ii. Dilek, Temenni, İkaz ve Öğüt İfade Eden Cümleler

Dost kazanırsan tut, düşman kazanırsan güüt.

İnsan bilmediğini ayağının altına alsın, başı göğe değer.

Sakalda fayda olsaydı, keçi şeyh olurdu.

Eşeğin boynuzu olsa, dünyada mahlûk bırakmaz.

Takdir ne ise, o olur.

Düşman karınca gibi ise sen fil gibi san.

1.2.1. Girişik Birleşik Cümle

Girişik birleşik cümle terimi fiilimsi ya da eylemsi diye adlandırılan isimfiil, sıfatfiil ve zarffiil gruplarını içine alan bir cümle yapısıdır. Ancak bu konuda değişik görüşler söz konusudur. Bu yapılarda temel cümlenin dışında bir yüklem varlığı kimilerince kabul edilmezken²⁶, kimi dilcilerce bu yapı birleşik bir yapı olarak kabul edilmektedir²⁷. Buna göre birinci görüş bu yapıyı “basit cümle” içine almakta, ikinci görüş ise “birleşik cümle” olarak sınıflandırmaktadır. Tahsin Banguoğlu “karışık birleşik cümle²⁸”, Vecihe Hatipoğlu “girişik tümce²⁹”, Kaya Bilgegil ise “girişik bileşik cümle³⁰” adı altında yan cümlesi fiilimsi olan cümleleri ayırarak ikinci görüşü tercih etmişlerdir. Neşe Atabay, Sevgi Özel ve Ayfer Çam’ın ortak kitaplarında ise, “ortaç ve eylemliklerin” dışında sadece “ulaç”lardan kurulu cümlelerin “girişik tümce” olabileceği ifade edilmiştir³¹.

1.2.1.1. Girişik Birleşik Cümle-İsimfiil

İsimfiil gruplarından oluşan bu birleşik yapıda morfolojik açıdan bir tasnif yapılmaktadır. –mak, -ma ve –iş isimfiil ekleri almış fiiller ve buna bağlı kelimelerin oluşturduğu bu grup temel cümleye bağlanmak suretiyle birleşik cümle yapısını oluşturur.

Dünyaya aldanmak delilik demektir.

Bir defa görmek bin defa okumaktan yeğdir.

Kötüye iyilik etmek, iyiye kötülük etmek gibidir.

Domuzdan bir kıl çekmek kârdır.

Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir.

Deve Kâbe’ye gitmekle hacı olmaz.

1.2.1.2. Girişik Birleşik Cümle-Sıfatfiil

Sıfatfiil gruplarından oluşan bu yapıyla ilgili de iki farklı görüş söz konusudur. Birinci görüşe göre bunun örtük biçimde bir sıfat tamlaması olduğu ifade edilirken, ikinci görüş her ne kadar ismin düştüğü kabul edilse bile, ismin yer almadığı bir kelime grubunun yüklem doğrudan bağlanması dolayısıyla birleşik bir yapı oluşturabileceği kanısını taşır.

“Her şeyi bilirim.” diyen hiç bir şeyi bilemez.

Arı kahrın çekmeyen balın kahrın ne bilsin.

Her bilinen söylenmez.

Sana taş atana sen aşla dokun.

Misafiri horoz olanın arpa kalmaz ambarında.

Devlete yaranmış yoktur.

Helal süt emmiş başkadır.

1.2.1.3. Girişik Birleşik Cümle-Zarffiil

Bu birleşik yapı ilk ikisine göre daha belirgin bir birleşik yapı görünümündedir. Çünkü zarffiil grupları temel cümleden ayırd edilebilecek bir durum ser-

gilerler. Bu yapıları iki ayrı cümlemiş gibi düşünmek de mümkündür ve gerçekten farklı cümle seçeneklerine imkân verirler. Atasözlerinde bu yapıya ait örneklerin çokluğu dikkat çekmektedir.

Eşeğin kuvveti var diye iki kişi birden yüklenmemeli.

Göçerim diye eksiğin dağıtma.

Her gördüğünü dost sanıp gizli sırrını söyleme.

Hep kendin söyleyip meclise fütur etme.

Ağaç meyvesi olunca başını aşağıya salar.

Fakirlik pencereden girince aşk bacadan kaçar.

Başak büyüdükçe boynunu eğer.

Hareket olmadıkça bereket olmaz.

Balığa giden dönmeden tava ateşe konmaz.

Çocuk çocuğa bakarak ağlar.

Bezi daha kozada iken kızına koca arar.

Kol kesilirken parmak açmaz.

Ağaran varken kararana kim bakar?

1.2.2. Şart Cümlesi

Şart cümlesi, birden fazla yüklemi zaman ve şahıs belirterek aynı yapıda birleştirmesi bakımından girişik cümleden ayrılır. Ancak bu yapıyı oluşturan ilk cümlelerin ya da yan cümlelerin –sa morfemi alması gereklidir. Tahsin Banguoğlu Şart cümlesini “olağan ve olmayası şart cümlesi” diye ikiye ayırır³². Onun tasnifi belirli bir şartın açık olduğu cümlelerde doğruluk taşır. Aşağıdaki örneklerle işlevsel ve anlambilimsel açıdan bakıldığında ise –sa morfeminin hemen her örnekte bir şartı ifade etmediği görülebilir.

i. Şart İfade Eden Cümleler

Din yıkılmazsa, düşman yıkılmaz.

Kurt bunalırsa ağıla varır, kul bunalırsa kula varır.

Çok sevilirse çok “ah” edilir.

Büyük büyüklüğünü bilmezse küçük küçüklüğünü bilmez.

Aşkın var ise dağlara düş.

Kaderinde varsa, kaşığına o çıkar.

Allah bir adamdan alırsa, yel götürür; sel götürür, el götürür.

Varsa hünerin, vardır baş üstünde yerin.

ii. Dilek, Temenni, İkaz ve Öğüt İfade Eden Cümleler

Dost kazanırsan tut, düşman kazanırsan güüt.

İnsan bilmediğini ayağının altına alsın, başı göğe değer.

Sakalda fayda olsaydı, keçi şeyh olurdu.

Eşeğin boynuzu olsa, dünyada mahlûk bırakmaz.

Takdir ne ise, o olur.

Düşman karınca gibi ise sen fil gibi san.

*Bir şeyi murad etme, olduysa inad etme.
Dünyayı sel bassa ördeğe vız gelir.
Arabı bir batman sabunla yıkasalar yine ağarmaz.
Altından çarık giysen gene de adı çarıktır.
Borçlu olup düşmektense uyuz olup kaşınmak yeğdir.
Ne gelirse, silahtan gelir.
Sabır hayırlıdır, tahammülü güç olmasa.*

1.2.3. Ki'li Birleşik Cümle

Bu cümle yapısı Türkçe cümle yapısına uygun olmamasına rağmen Farsça'nın etkisiyle cümle yapımıza girmiştir. Bu yapıda temel cümle ile yan cümle ya da cümleler yer değiştirmiş, temel cümle sonda olması gerekirken başa getirilmiştir. Bu cümleleri Muharrem Ergin "ki'li birleşik cümle"³³, Tahsin Banguoğlu "ki ilinti cümlesi"³⁴, Hikmet Dizdaroğlu "ilgi tümcesi"³⁵, Vecihe Hatipoğlu "bağlaçlı yan tümce"³⁶, Tahir Nejat Gencan "anlamca bağlı önermeler"³⁷, Kaya Bilgegil "ki bağlayıcıyla kurulan cümleler"³⁸, Fuat Bozkurt "ki bağlaçlı tümce"³⁹ başlıkları altında incelemiştir. Fuat Bozkurt "ki bağlacının" kimi yerde "ki adıyla"⁴⁰, kimi yerde Türkçe kökenli "kim" sözcüğüyle karıştırıldığı noktasında ikazda bulunmuştur.

*Deli odur ki bir düştüğü çukura bir daha düşer.
Fırsat bir rüzgârdır ki bilinmez nerden eser.
Deniz bir padişahdır ki söz dinlemez.
Bir söz söyler ki dirhemini yiyen köpek kudurur.
"Ah!" deme ki düşmanın "Oh!" demesin.
Ölü kimdi ki mezara koyan kim olsun.
Anaları ne ki danaları ne olsun.
Eşeği sattık ki "Çüş" demeden kurtulalım diye.
Çiğ yemedim ki karnım ağrısın.
Başa gelmedi ki ayak uslansın.*

1.3. Sıralı ve Bağlı Cümle

1.3.1. Sıralı Cümle

Birbirine biçimce ve anlamca bağlı olmadıkları halde ard arda sıralanan cümlelere verilen addır. Bu konuda Hikmet Dizdaroğlu farklı bir görüş dile getirerek bağlı cümleyi de içine alan "sıralı tümce" terimini kullanmaktadır. Buna göre sıralı tümce 4 grupta toplanmaktadır: Bağımsız sıralı tümce, bağımlı sıralı tümce, açıklamalı sıralı tümce ve karma sıralı tümce⁴¹. Vecihe Hatipoğlu da benzer bir ayırım yaparak iki tip sıralı cümle sıralar: "bağımlı ve bağımsız sıralı tümce"⁴². Neşe Atabay vd. de Hatipoğlu'na benzer bir yaklaşımla aynı terimleri kullanır⁴³.

*Baş yarılır börk içinde, kol kırılır yen içinde.
Çirkin bürünür, güzel görünür.
Ana ben gidemem Bender'e, alışmışım kaba döşek mindere.*

Dünya dört kulplu tekne, ikisinden kadın tutar, ikisinden erkek.

1.3.2. Bağlı Cümle

Yüklemi hem şahıs hem de zaman bakımından belirli olan ancak cümle bağlayıcıları ve ortak öğeler yoluyla birbirine bağlı bulunan cümlelerden oluşur. Kaya Bilgegil “bağlaçlarla” kurulu birleşik cümlelere “bağlı cümle” adını vermiş, kimi “bağfiil”lerin de bağlı cümle yapabileceğini ifade etmiştir, ancak verdiği dipnotta bu terimi “öğretimdeki temel gelenekten tamamen ayrılmamak için” kullandığını, “esasta bunların da sıralı cümle” olduğunu eklemiştir⁴⁴.

1.3.2.1. Biçimce Bağlı Cümle

Birden fazla cümlelerin arasında ortak öğe ve cümle bağlayıcılarıyla biçim yönünden kurduğu birleşik bir yapıdır.

A. Ortak Öğeli Bağlı Cümleler

Birden fazla cümle arasında öğeleri bakımından ortak olan cümlelerdir. Hikmet Dizdaroğlu “bağımsız sıralı tümce” terimi altında bu cümle türünü tasnif etmiştir⁴⁵. Neşe Atabay vd. ise bu tip cümleler için “bağımlı sıralı tümce” terimini kullanmıştır⁴⁶.

i. Ortak Yüklemliler

El deliye, biz akıllıya hasret kaldık.

İt dalaştan, bacı kardaştan korkar.

El ağlarsa gözünden, anam ağlarsa özünden ağlar.

Allah ilmi dileyene, malı dilediğine verir.

Adam adama gerektir, tosbağaya hanesi.

Kar izi kapatır, ok gözü kapatır.

ii. Ortak Özneliler

Güzeller adama çok iş ederler, soyarlar, akıbet derviş ederler.

Kavak uzaya uzaya göğe çıkmaz, tepesinden kurumağa başlar.

Ekme bulamaz yemeğe, itinın adını gümüş koyar.

iii. Ortak Tümleçli

Ateşe su at, barut atma.

B. Cümle Bağlayıcılarıyla Kurulan Bağlı Cümleler

Belirli anlamlarla yüklü cümle bağlayıcılarıyla yapılan bağlı cümlelerdir. Hikmet Dizdaroğlu bu tasnife uymayan bir terimle bu cümleleri sınıflandırmış ve “bağımlı sıralı tümce” terimini kullanmıştır⁴⁷. Fuat Bozkurt ise “bağlı tümce” başlığı ile sadece “bağlaçlarla” kurulu cümleleri bağlı cümle olarak kabul etmiştir⁴⁸.

i. Tezat ifade eden bağlayıcılar

Allah bilir **ama** kul da sezer.

Dağların dumanı gider **amma** sevdalı başın dumanı gitmez.

Hayvan savurdu, **amma** daneyi yele aldırdı.

Manda karadır **ama** sütü beyazdır.

Dost dosta mal bağışlamaz, **fakat** doğru yol gösterir.

Uluların sözü Kur'an'a girmez **illa** yanında durur.

El insanın düşünüyü azdırır **da** suyunu kızdırmaz.

Hamurdan artar **da** çamurdan artmaz.

İti mindere çağırılmışlar **da** "Bura benim yerim değil." demiş.

Keçi geberse **de** kuyruğunu indirmez.

Ölmiş olan gülmüş **de** delisi olan gülmemiş.

ii. Karşılaştırma İfade Eden Bağlayıcılar

Sanma ki hain berhudar olur, **ya** katil, **ya** berdar olur.

Boz atın yanında duran **ya** tüyünden çeker, **ya** huyundan.

Deliyi **ne** döv, **ne** dövül.

Ne dilenecek hali, **ne** zekat verecek malı var.

Yavuz it **ne** kendi yer, **ne** bir kimseye yedirir.

Arayan Mevla'sını **da** bulur, belasını **da**.

Hem şiş yağlanmalı, **hem** kebab pişmeli.

Hem karnın doysun, **hem** yemek bütün kalsın.

Hem çıplak, **hem** poyraza karşı gider.

Hasan dayının abası, **kâh** oğlu giyer, **kâh** babası.

Ha anan ölmüş, **öksüz** kalmışsın, **ha** baban.

Allah **kimine** bal verir, **parmak** vermez, **kimine** parmak verir, **bal** vermez.

Böyle efendinin **böyle** hizmetkârı olur.

iii. Pekiştirme İfade Eden Bağlayıcılar

Densiz deveye binmiş **de** "Ben Allah'ı gördüm." demiş.

Kardeşim olsun **da** kanlım olsun.

Ayağımı yerden kessin **de** isterse eşsek olsun.

Tavuk kaza bakmış **da** kuyruğunu yırtmış.

1.3.2.2. Anlamca Bağlı Cümle

Ortak öge ya da cümle bağlayıcıları olmaksızın anlam bakımından bir devamlılık gösteren birden fazla cümlenin kurduğu birleşik bir cümle yapısıdır.

Göz bir penceredir, gönüle bakar.

Kul çalışır, Allah verir.

Üç günlük seyisliği var, kırk yıllık gübre karıştırıyor.

Deniz kadın gibidir, güvenmek olmaz.

Korkağı fazla sıkıştırma, cesur olur.

1.4. Eksiltili Cümle

Eksiltili cümle bir ya da birden fazla ögesi eksik olan cümle yapıları için kullanılan bir adlandırmadır. Bu cümle yapısını Hikmet Dizdaroğlu ve Vecihe Hatipoğlu “kesik tümce⁴⁹”, Tahir Nejat Gencan “sözcük düşmesi⁵⁰”, Fuat Bozkurt “eksik tümce⁵¹” terimleriyle karşılamaktadır. Aşağıda sıraladığımız atasözü örnekleri ne derece eksiltili cümle yapısını yansıtmaktadır, tartışılır. Çünkü eksiltinin olduğunun tespiti için öncelikle eksilti gerçekleşmeden önceki cümle durumunu bilmek gerekir. “Acaba eksik olan kelime ya da kelime grubu bu mudur?” sorusundan yola çıkarak tahminden öteye gidemiyoruz. Kimi atasözlerinin bu çerçevede cümle özelliği taşımamasına rağmen anlam bakımından atasözü tasnifine girdiği söylenebilir. Bu durum ise atasözleri tasnifini güçleştiren engelleri beraberinde getirmektedir.

Kanaatimizce verdiğimiz eksilti örneklerini sentaktik açıdan çok semantik açıdan değerlendirmek ve örneklerin çağrışımsal anlamlarını dikkate almak gerekir.

Atın ürkeği, yiğidin korkağı.

Ata arpa, yiğide pilav.

Böyle başa, böyle tıraş.

Ha Ali Hoca, ha Hoca Ali.

Taş taşa, baş başa.

Bir evde iki kız, biri çuvaldız, biri biz.

Başına gelen hekim.

Dünyada mekan, ahirette iman.

Ersiz avrat, yularsız at.

Eğri gemi, doğru sefer.

1.5. Aktarma Cümlesi

Genellikle **ki** edatıyla yapılan ve birinin cümlesinin değiştirilmeden bir başkası tarafından aktarılmasına imkân veren bir cümle yapısıdır. **Ki** edatıyla yapılan cümlelerde temel cümle baştır; yan cümle ise temel cümlelerin genellikle nesnesi durumundadır. Bu yapının dışındaki örnekler Türkçe cümle yapısına uygun bir görünüm arz ederler.

i. Ki Edatıyla Kurulu Aktarma Cümleler

Deveye demişler ki: “İnişi mi seversin, yokuşu mu?” “Düz başınıza mı yıkıldı?” demiş.

Kimi der ki “Öldür öldür.” kimi der ki “Kıyma kıyma.”

ii. Türkçenin Cümle Yapısına Uygun Aktarma Cümleler

Kimse “Gözünün üstünde kaşın var.” demesin.

1.1.6. “Değil” Cümlesi

Bu cümle yapısının ayrımını Fuat Bozkurt'ta görmekteyiz. Ona göre “kökünde ‘değil’ koşacı ile ad tümceleri olumsuz yapılır. Birleşik tümcede ise ‘değil’ koşacı, karşıtlık bildiren yan tümce oluşturur. Bir tür ilgeç işlevini üstlenir.”⁵² Bozkurt, bu yapıda “ama, fakat” gibi cümle bağlayıcılarının düştüğünü, ‘değil’in bu yükü üzerine aldığını ima etmektedir.

Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp.

Doyuncaya kadar değil, ölünceye kadar çalış.

Yoldan çıkmak ayıp değil, yola girmemek ayıptır.

Tanrı'ya dolu ellerle değil, temiz ellerle dua edilir.

1.6. mi Soru Ekiyle Yapılan Cümle

Mi soru ekiyle yapılan kimi basit, kimi birleşik yapıdaki cümlelere verilen addır.

Kurt ağzından kuzu alınır mı?

El mi yaman bey mi yaman?

Yukarıdaki tasniflerin dışında “ara söz, ara cümle”⁵³ ve “karmaşık cümle”⁵⁴ diye adlandırılan cümle yapıları da vardır. Ancak incelediğimiz atasözlerinde bu yapıda örneklere rastlamadığımız için bunları tasnif dışı bıraktık.

SONUÇ

Örneklere görüldüğü üzere, Türk atasözleri halk bilimi bağlamında ele alınması gerektiği kadar, Türk dilini konuşan ve yazarların yaygın olarak kullandığı cümle yapılarını yansıtma bakımından da önemli birer inceleme alanıdır. Ancak bu incelemenin dilbilgisinin ve dilbilimin bugün bulunduğu nokta göz önünde tutularak yapılması zarureti vardır.

Üzerinde sentaktik açıdan çalışmanın az olduğu bu konuyla ilgili incelememiz atasözlerinin farklı cümle yapılarından oluşan zenginliğini göstermiştir. Bu, bir anlamda Türk dilinin anlatım imkânlarını da ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, makalede seçme ama az sayıda örnekten yola çıkarak yaptığımız sentaktik inceleme, kelime gruplarını da içine alacak ölçüde daha da genişletilebilir. Anlam sanatlarını da içine alacak biçimde semantik yapıyı ortaya çıkaracak çalışmaların yapılması, yapı ve anlam yönünden atasözlerinin bir bütün halinde incelenmesi imkânı verecektir. Bunun ötesinde çağdaş dilbilim kuramlarından yararlanarak atasözlerindeki cümle yapılarını incelemek de gerekir. Biz makalenin sınırlarını aşan bu incelemelerin araştırmacılar tarafından dikkate alınacağı ümidini taşıyoruz.

- ² Dr., Sakarya Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü
- ¹ *Türkçe Sözlük*, Ankara Türk Dil Kurumu, 1988, s. 155
- ² Doğan Aksan, *Her Yönüyle Dil, Ana Çizgileriyle Dilbilim*, TDK, Ankara, 1990, III, s.40.
- ³ Pertev Naili Boratav, *100 Soruda Türk Halk Edebiyatı*, Gerçek Yayınevi, İstanbul, 1988, s.118.
- ⁴ Boratav, s. 118
- ⁵ Ömer Asım Aksoy, *Atasözleri ve Deyimler Sözlüğü I*, İnkılâp "Kitabevi, İstanbul, 1993, s.56-101
- ⁶ Ömer Asım Aksoy da öncekileri kuralsızlıkla, tutarsızlıkla eleştirmesine rağmen "kuralla belirtilemez" diyerek bir anlamda atasözlerin tasnifini kişilerin insafına bırakmaktadır: "Atasözlerinde ve deyimlerde, saydığımız niteliklerden, verdiğimiz kesin ölçülerden başka kuralla belirtilemez bir hava, bir deyiş güzelliği ve soyluluğu vardır. Bu havadan, bu güzellik ve soyluluktan yoksun olan sözler, kurallara, ölçülere uygun görünseler de gerçek atasözü ve deyim değildirler. Gerçek olanlarla olmayanları ayırt edebilmek için onlarla çok uğraşmak, yoğrulup kaynaşmak, onların bütünlü inceliklerini sezecek bir "sağduyu" kazanmış olmak gerekir." (Aksoy, s.102)
- ⁷ Aydın, Oy, "Atasözü", *TDV İslâm Ansiklopedisi*, IV, s.44; Şükrü Elçin, *Türk Halk Edebiyatına Giriş*, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Ankara, 1986, s.623-624
- ⁸ *Nerde ana, orda çocuk; Önce can, sonra canan; Ata arpa, yiğide pilav; Aş tuz ile, tuz oran ile; Yağmur yel ile, düğün el ile.*
- ⁹ 1. Burdurlu- İbrahim Zeki, "Atasözlerimizin Cümle Yapıları", *Türk Dili*, XVI, 187 (Nisan 1967), 508-513
2. Burdurlu, İbrahim Zeki, "Atasözlerimizin Cümle Yapıları", *Türk Dili*, XVI, 188 (Mayıs 1967), 629-634
3. Aydın Oy, *Tarih Boyunca Türk Atasözleri*, İş Bankası Yayınları, İstanbul, 1972, s.91-96
4. Üzun, Nadir Engin, Atasözlerinin Kısıtlılığı ve Dilbilimsel Eksilti Sorunu", *AÜ Dil-Tarih Coğrafya Fakültesi Dergisi*, sy.33, Ankara, 1990, s.141-150 (İlk iki makale ile ilgili olarak Aydın Oy, 3. kaynak olarak gösterdiğimiz kitabında yetkin bir tasnifin olmadığından yakınmaktadır.)
- ¹⁰ Bu konuda oldukça iddialı görülen Ömer Asım Aksoy'un kitabındaki incelemenin bu yönden eksik olduğunu söylemek gerekir. Aksoy, belirli bir sıra numarası vermeksizin ve ayrı bölüm ayırmaksızın "Eksiltili Atasözleri" ve "Atasözlerinde Devrik Cümle" başlıkları altında birer cümlelik açıklamanın ardından atasözleri örneklerini sıralamıştır. Ömer Asım Aksoy, aynı eser, s.26-27
- ¹¹ Oy, *Tarih Boyunca Türk Atasözleri*, s.91-96
- ¹² Metin Yurtbaşı, *Sınıflandırılmış Türk Atasözleri*, Özdemir Yayıncılık, Ankara, 1994
- ¹³ Bu karşılaştırma çalışmasında Muharrem Ergin, Tahsin Banguoğlu, Tahir Nejat Gencan, Hikmet Dizdaroğlu, ve Kaya Bilgegil'in dilbilgisi kitapları incelenmiştir.

-
- ¹⁴ Muharrem Ergin, *Türk Dil Bilgisi*, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1985, s. 404
- ¹⁵ Tahsin Banguoğlu, *Türkçenin Grameri*, TDK, Ankara, 1986, s.523-546
- ¹⁶ Kaya Bilgegil, *Türkçe Dilbilgisi*, Dergâh Yayınları, İstanbul, 1984, s.73
- ¹⁷ Hikmet Dizdaroğlu, *Tümcebilgisi*, TDK, Ankara, 1976, s.187
- ¹⁸ Vecihe Hatipoğlu, *Türkçenin Sözdizimi*, TDK, 1972, s.145
- ¹⁹ Fuat Bozkurt, *Türkiye Türkçesi*, Cem Yayınevi, İstanbul, 1995, s.324
- ²⁰ Tahir Nejat Gencan, *Dilbilgisi*, TDK, Ankara, 1966, s.81
- ²¹ Ergin, s. 404-407
- ²² Hikmet Dizdaroğlu, aynı eser, s.193-222.
- ²³ Hatipoğlu, s.146-152
- ²⁴ Nejat Gencan, s.85-95
- ²⁵ Bozkurt, s.327-353
- ²⁶ Ergin, s.404
- ²⁷ Dizdaroğlu, s.193, Tahir Nejat Gencan, aynı eser, s.85
- ²⁸ Banguoğlu, s.562-585
- ²⁹ Hatipoğlu, s.153-154
- ³⁰ Bilgegil, s.74-86
- ³¹ Atabay, Sevgi Özel, Ayfer Çam, *Türkiye Türkçesinin Sözdizimi*, TDK, Ankara, 1981, s.109
- ³² Banguoğlu, s.550-551
- ³³ Ergin, s.405-406
- ³⁴ Banğuoğlu, s.552-553
- ³⁵ Dizdaroğlu, s.216-220
- ³⁶ Hatipoğlu, s. 147-148
- ³⁷ Gencan, s.84
- ³⁸ Bilgegil, s.94-96
- ³⁹ Bozkurt, s.340-343
- ⁴⁰ "ki"li tümcelere ilgi tümcesi dendiği de oluyor. Anca bu ad doğru değildir. Bunda ki bağlacı, ki ilgi eki (ya da adılı) ile karıştırılmıştır. Bozkurt, aynı eser, s.442
- ⁴¹ Dizdaroğlu, s.223-247
- ⁴² Hatipoğlu, s.155-157
- ⁴³ Atabay vd., s.105-108
- ⁴⁴ Bilgegil, s.90
- ⁴⁵ Dizdaroğlu, s.228-230
- ⁴⁶ Atabay vd., s.107-108
- ⁴⁷ Dizdaroğlu, s.233-239
- ⁴⁸ Bozkurt, s.333-340
- ⁴⁹ Dizdaroğlu, s.274-281; Hatipoğlu, s.161-163
- ⁵⁰ Gencan, s.96-98
- ⁵¹ Bozkurt, s.352-353

⁵² Bozkurt, s.347

⁵³ Dizdaroğlu, s.261-273, "ayraç tümcesi"; Gencan, s.107-108, "ara önerme, ara söz"; Bilgegil, s.97, "ara cümlecığı", Fuat Bozkurt, aynı eser, s.353 "arasöz ve ara tümce" terimleriyle karşılamaktadırlar.

⁵⁴ Yalnızca Kaya Bilgegil'in kitabında tasnif edilen bu yapıdaki cümleler "çeşitli bileşik cümlelerin bir araya gelmesinden" oluşmuştur. Bilgegil, bu terimi bulanın M.Tuğrul olduğunu dipnotunda belirterek onun izniyle kullandığını ifade etmektedir. Bilgegil, s.97-98

Abstract

A Syntactic Study On Turkish Proverbs

Proverbs which determine a nation's way of looking at the universe and itself and evolve as products of a community are language fortunes. In this sense, this material can be used in sociologic, psychologic and socio-economic fields. In the this article proverbs are classified by syntax in that they are the materials of language.

Key Words: *Proverbs, syntax*